

РЕШЕНИЕ

№ 3527

гр. София, 31.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10
състав**, в публично заседание на 21.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **2967** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма] срещу решение № ПО-19/05.03.2021 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на [фирма] срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни марки № С210022-023-0000487/17.02.2021 г., издадено от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ в ТД на НАП С.. Претендира се незаконосъобразност на обжалвания административен акт по основания, изложени в жалбата. Претендират се разноси. Ответникът по спора – директорът на ТД на НАП С. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт и на посочените в жалбата основания, приема за установени следните обстоятелства по делото:

С постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С210022-023-0000487/17.02.2021 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма], ТБ [фирма], за сумата от 1 444 294 лв., както и запор върху притежавани от дружеството ценни книги – всички безналични ценни книжа,

притежавани от дружеството, които са вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централния депозитар. В. е наложена до размера на предполагаеми дълг, а именно до размер от 1 444 294 лв. Предварителните обезпечителни мерки са били наложени във връзка с мотивирано искане на главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., във връзка със задължения, които предстои да бъдат установени в резултат на ревизия, възложена със заповед за възлагане на ревизия № Р-22220220002622-020-003/13.08.2020 г. Ревизията е била възложена по отношение на Н. П. М. за задължения за ДДС за период 01.01.2020 г. – 31.03.2020 г. и за корпоративен данък за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2019 г. Издаден е ревизионен доклад № Р-222202200002622-092-001/02.12.2020 г. с предложение за установяване на задължения за корпоративен данък в размер на 3752, 49 лв. От събраните по делото доказателства се установява, че с ревизионен акт № Р-22220220002622-091-001/07.04.2021 г. по отношение на дружеството са установени задължения в размер на 1 284 232, 35 лв. и лихви за просрочие в размер на 180 886, 30 лв. От събраните по делото доказателства се установява, че с постановление изх. № С210022-139-0000797/16.04.2021 г. е продължено действието на наложените предварителни обезпечителни мерки по постановление № С210022-023-0000487/17.02.2021 г. В съответствие с чл. 197, ал. 2 от ДОПК е била подадена жалба срещу постановлението постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, издадено от публичен изпълнител в ТД на НАП С., по което се е произнесъл решаващият административен орган – директорът на ТД на НАП С. с решение № ПО-19/05.03.2021 г., което е предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред тази съдебна инстанция.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решението на директора на ТД на НАП С., като съгласно чл. 197, ал. 2 от ДОПК на обжалване в настоящото производство подлежи решението на решаващия административен орган.

Оплакванията за незаконосъобразност на решението на решаващия административен орган не се споделят от настоящата инстанция.

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решение по жалба срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни марки № С210022-023-0000487/17.02.2021 г. Видно от мотивите на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, същото е издадено във връзка с мотивирано искане от главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., във връзка със задължения, които предстои да бъдат установени в резултат на ревизия, възложена със заповед за възлагане на ревизия № Р-22220220002622-020-003/13.08.2020 г. Ревизията е била възложена по отношение на [фирма] за задължения за ДДС за период 01.01.2020 г. – 31.03.2020 г. и за корпоративен данък за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2019 г. Издаден е ревизионен доклад № Р-222202200002622-092-001/02.12.2020 г. с предложение за установяване на задължения за корпоративен данък в размер на 3752, 49 лв. От събраните по делото доказателства се установява, че с ревизионен акт № Р-22220220002622-091-001/07.04.2021 г. по отношение на дружеството са установени задължения в размер на 1 284 232, 35 лв. и лихви за просрочие в размер на 180 886, 30 лв. От събраните по делото доказателства се установява, че с постановление изх. № С210022-139-0000797/16.04.2021 г. е продължено действието на наложените

предварителни обезпечителни мерки по постановление №
C210022-023-0000487/17.02.2021 г.

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено в хода на започнало ревизионно производство по отношение на физическото лице. Съгласно чл. 110, ал. 2 от ДОПК ревизията е съвкупност от действия на органите по приходите, насочени към установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Съгласно чл. 121, ал. 1 от ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Анализът на посочения текст дава възможността за налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни, което следва да стане след мотивирано искане от орган по приходите до публичен изпълнител, което следва да бъде направено в хода на ревизията. Също така анализът на посочения текст предполага възможност от страна на орган по приходите да прави искане за налагане на предварителни обезпечителни мерки при наличието на спряно ревизионно производство. В процесния случай мотивираното искане на органа по приходите е направено в хода на ревизията, следователно е налице направено мотивирано искане в хода на ревизионното производство. Смисълът на нормата по чл. 114, ал. 1 от ДОПК е да определи от кога започва да тече срока за извършване на ревизията и именно този срок, който е тримесечен започва да тече от датата на връчване на заповедта за възлагане на ревизия на ревизираното лице. Смисълът на посочената норма е да се ограничат действията на органите по приходите в определени случаи, в които ревизионното производство продължава неоправдано дълго време, което създава затруднения на ревизираното лице.

Срокът по чл. 114, ал. 1 от ДОПК, който е тримесечен и който започва да тече от връчването на заповедта за възлагане на ревизия на ревизираното лице не е срок, от който се образува ревизионното производство, т.е. образуването на ревизионното производство не се обуславя и не се предпоставя от връчването на заповедта за възлагане на ревизия на ревизираното лице. Съгласно чл. 112, ал. 1 от ДОПК ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизия, а не с връчването на заповедта на ревизираното лице. Спазена и нормата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК. Съгласно посочения текст предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. Изрично в обжалваното решение са изложени мотиви относно обстоятелствата по чл. 121, ал. 3 от ДОПК. Наложеният обезпечителни мерки по никакъв начин не спират извършваната от лицето дейност. Съгласно чл. 121, ал. 2 от ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на [чл. 195](#) с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197. Съгласно чл. 195, ал. 2 от ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е

разсрочено или отсрочено. В процесния случай е налице мотивирано искане от органа по приходите, че без налагането на предварително обезпечение ще се затрудни събирането на публичното задължение. Съгласно чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по [чл. 121, ал. 1](#) и [чл. 195, ал. 5](#). Следователно, по отношение приложимостта на материалния закон, посочената разпоредба е приложима относно частта ѝ на неспазване на изискванията за налагане на предварителните обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 от ДОПК. Посоченият текст посочва като изискване за налагане на предварителните обезпечителни мерки единствено това за наличието на мотивирано искане от органа по приходите, което в процесния случай е налице.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган - от директора на ТД на НАП С. – териториалният директор на ТД на НАП С. е орган по приходите съобразно чл. 7, ал. 1, т. 2 от Закона за Националната агенция за приходите. Териториалният директор съгласно чл. 11, ал. 2, т. 1 издава предвидените в ДОПК актове. Съгласно чл. 197, ал. 1 от ДОПК постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да бъде обжалвано в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната териториална дирекция, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по [чл. 121](#) - в 7-дневен срок, от получаването на жалбата. Следователно, директорът на ТД на НАП С. е компетентният орган за издаването на обжалваното решение. Не подлежи на изследване в настоящото производство обстоятелството дали предполагаемото вземане е изискуемо. В тази връзка следва да се съобрази обстоятелството, че са наложени предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, която разпоредба, регламентира случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки на неустановено по размер или пък установено по размер, но неизискуемо публично задължение. Характерът на обезпечителната мярка в този случай е привременен и нейната цел е да гарантира събирането на публичните задължения. Характерът на мярката е описан в чл. 121, ал. 1 от ДОПК, като съгласно посочения текст в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Предварителните обезпечителни мерки само се налагат по реда на чл. 195 от ДОПК с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 от ДОПК, но по отношение на същите и предпоставка за налагането на същите не е наличието на установени и изискуеми публични вземания, каквото изискване съществува по отношение на обезпечителните мерки по чл. 195 от ДОПК. Предварителните обезпечителни мерки се налагат в хода на ревизията, като най-късно същите могат да се наложат при издаването на ревизионния акт. Действително, обезпечителната мярка представлява едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане.

Действително също така следва да е налице съответствие между същата и справедливия интерес (на длъжника) да се задоволи обезпечителната нужда на

публичния взискател без ненужно обременяване на длъжника. Това произтича пряко от основните принципи в административното производство, част от което и събирането на публичните вземания. Касае се за принципа на съразмерност, предвиден в разпоредбата на чл. 6 от АПК (приложим по препращане на § 2 от Допълнителната разпоредба на ДОПК в настоящото производство). Съдържанието на посочения принцип се свежда до упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. И накрая, в ал. 5 на чл. 6 от АПК е посочено, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Проявна форма на този принцип е и правилото, залегнало изрично в нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, че обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините. При издаването на обжалвания административен акт административният орган не е нарушил тези принципи. В постановлението за налагане предварителни обезпечителни мерки изрично са посочени причините за налагането на същите. При издаването на акта са спазени чл. 195, ал. 1 от ДОПК, мотивирана е нуждата от извършване на обезпечение съгласно правилото на чл. 195, ал. 2 от ДОПК). Съгласно чл. 121, ал. 1 от ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. От съдържанието на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки се установява, че административният орган изчерпателно е обосновал и размера на предполагаемите публични задължения.

В тази връзка следва да се съобрази обстоятелството, че са наложени предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, която разпоредба, регламентира случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки на неустановено по размер или пък установено по размер, но неизискуемо публично задължение. Характерът на обезпечителната мярка в този случай е привременен и нейната цел е да гарантира събирането на публичните задължения. Характерът на мярката е описан в чл. 121, ал. 1 от ДОПК, като съгласно посочения текст в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Това е смисълът на налагането на предварителните обезпечителни мерки, като законосъобразността на тяхното налагане се преценява към

момента на издаване на постановлението за налагане на предварителните обезпечителни мерки. На законосъобразността на налагането на предварителните обезпечителни мерки не се отразява обстоятелството на евентуално приключило ревизионно производство, при което не са били установени публични задължения на лицето. Изводите си настоящата съдебна инстанция съобразява с обстоятелството, че предпоставка за налагането на същите не е наличието на установени и изискуеми публични вземания, каквото изискване съществува по отношение на обезпечителните мерки по чл. 195 от ДОПК. Както се посочи и по-горе в мотивите на настоящото решение съдът съобразява изводите си с предназначението на предварителните обезпечителни мерки. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата, че необходима предпоставка за провеждането на обезпечителната процедура е вероятната основателност на установяването на публичните задължения, като мотиви в тази насока бяха изложени в мотивите на това решение. Както се посочи в мотивите на това решение, предварителните обезпечителни мерки са наложени на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, която разпоредба, регламентира случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки на неустановено по размер или пък установено по размер, но неизискуемо публично задължение.

На законосъобразността на налагането на предварителните обезпечителни мерки не се отразява обстоятелството на евентуално приключило ревизионно производство, при което не са били установени публични задължения на лицето. Изводите си настоящата съдебна инстанция съобразява с обстоятелството, че предпоставка за налагането на същите не е наличието на установени и изискуеми публични вземания, каквото изискване съществува по отношение на обезпечителните мерки по чл. 195 от ДОПК. Както се посочи и по-горе в мотивите на настоящото решение съдът съобразява изводите си с предназначението на предварителните обезпечителни мерки. Търговското дружество не е лишено от възможността да осъществява стопанска дейност и при наличието на наложени обезпечителни мерки, тъй като разполага с възможността да иска замяна на обезпечението по реда на чл. 199 от ДОПК или разрешение за продажба на стоки по реда на чл. 207, ал. 3 от ДОПК, каквито действия не се установява същото да е предприело.

Предварителните обезпечителни мерки, които се налагат по чл. 121 от ДОПК и действат по силата на чл. 121, ал. 4 от ДОПК до приключване на ревизионното производство с акт по чл. 119, ал. 3 от ДОПК, следва да се разграничават от обезпечителните мерки по чл. 195 от ДОПК, които са налагат вече при наличието на възникнал спор по отношение на размера и основанието на публичното задължение, между съответното лице и органите по приходите. Всъщност при налагането на предварителни обезпечителни мерки по реда на чл. 121 от ДОПК органите по приходите съобразяват предполагаемия размер на публичните задължения. При съобразяването на това обстоятелство, при осъществяването на съдебен контрол за законосъобразност по отношение на наложените предварителни обезпечителни мерки не може да се възлага на

проверяващата съдебна инстанция да проверява дали предполагаемия размер на публичните задължения на търговското дружество е правилно определен, както по отношение на основанието, от което възникват същите, така и по отношение на техния размер. Този извод се обосновава и с обстоятелството, че както органите по приходите, така и проверяващата съдебна инстанция не могат да установяват размера на публичните задължения на търговското дружество преди приключването на ревизионното, респективно на съдебното производство. Съдът би могъл да се произнесе по отношение на обстоятелството на възникнало публично задължение, когато бъде сезиран с искане за това, при осъществяване на съдебен контрол за законосъобразност на издаден ревизионен акт, т.е. при наличието на приключило ревизионно производство. Освен това, при произнасянето си по отношение на законосъобразността на ревизионен акт, при установяване на обстоятелството на неправилно определени публични задължения съдът следва да се произнесе по съществото на спора чл. 160, ал. 1 от ДОПК), от което следва несъмнения извод, че същият не би могъл да се произнесе по отношение на обстоятелството на предполагаем размер на публични задължения, както и по отношение на основанието, от което произтичат същите.

Обосноваването на евентуален извод, че съдът следва да се произнесе и като провери дали органите по приходите при налагането на предварителни обезпечителни мерки, са преценили правилно основанието, от което възниква предполагаемото публично задължение и неговия размер, всъщност обосновава извод, че съдът би следвало да се намеси в ревизионното производство на етап, когато същото не е приключило с издаването на съответния акт по чл. 119, ал. 3 от ДОПК, каквото право несъмнено той не притежава. Правомощието на съдебната инстанция при съдебния контрол на решението на решаващия административен орган се ограничава до проверката на предпоставките за налагането на предварителните обезпечителни мерки, а именно до проверката дали са налице предпоставките по чл. 121, ал. 1 от ДОПК, сред които предпоставки не се включват тези по установяване на основание и на размера на предполагаемото публично задължение. Дори продължаването на срока на наложените предварителни обезпечителни мерки не подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Така направените изводи не се отричат от мотивите, съдържащи се в посоченото както в жалбата, така и в представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на жалбоподателя, решение на Съда на Европейския съюз от 18 декември 1997 г. по обединени дела C-286/94, C-340/95, C-401/95, C-47/96. Всъщност посоченото решение е било постановено във връзка с отправени преюдициални запитвания относно приложимостта на чл. 18, параграф 4 от Шеста директива на Съвета от 17 май 1977 г. относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота – обща система на данъка върху добавената стойност, съгласно който текст, когато за даден данъчен период сумата на разрешеното приспадане превишава сумата на дължимия данък, държавите

членки могат или да възстановяват надвзетия данък или да прехвърлят разликата към следващия период при условия, които те определят, като държавите членки обаче могат да откажат възстановяване или прехвърляне, ако разликата е незначителна. Действително, съгласно мотивите на посоченото решение държавите членки имат право да вземат мерки, за да осигурят събирането на публичните приходи, като тези мерки следва да отговарят на принципа на пропорционалност, като настоящата съдебна инстанция не прави изводи за нарушаването на този принцип.

Действително, също така съобразно мотивите на посоченото решение е недопустимо подобни мерки да бъдат налагани автоматично, само поради възникнал спор между лицето и данъчната администрация. Както се посочи и по-горе в мотивите на това решение, със заповедта за възлагане на ревизията все още не е възникнал спор между лицето и данъчната администрация. Подобен спор не възниква и не се поражда с предприемането на действия от страна на органите по приходите, които се извършват в хода на ревизионното производство, което приключва несъмнено с издаването на ревизионен акт, доколкото ревизията съобразно нормата на чл. 110, ал. 1 от ДОПК е форма на осъществяване на данъчно-осигурителен контрол. В тази връзка настоящата съдебна инстанция прави извода, че мотивите на посоченото решение на Съда на Европейския съюз, във връзка с налагането на обезпечителни мерки, са относими и това следва от мотивите на решението при вече възникнал спор между лицето и органите по приходите. Това обстоятелство се установява и от съдържанието на самите преюдициални запитвания, в които изрично се посочва, че наложеното обезпечение има ефекта на предварително обезпечение докато спорът бъде окончателно разрешен, или с административна процедура или с влязло в сила решение. В процесния случай, обстоятелствата, предмет на установяване, включително и наложените предварителни обезпечителни мерки са различни от тези, посочени в решението на Съда на Европейския съюз, доколкото са наложени предварителни обезпечителни мерки, които имат действие само и единствено до приключването на ревизионното производство с акт по реда на чл. 119, ал. 3 от ДОПК, т.е. етап на който все още не е възникнал спор между ревизираното лице и органите на приходната администрация, който да бъде разрешен по административен или пък по съдебен ред. Всъщност, от поставените въпроси в отправените преюдициални запитвания се установява, не само че същите са отправени във връзка с приложимостта на чл. 18, параграф 4 от директивата, но и че се иска даването на отговор на въпроса дали чл. 18, параграф 4 от директивата трябва да се тълкува в смисъл, че разрешава на държава членка вместо възстановяване на данъчнозадълженото лице на данъчен кредит за даден данъчен период или прехвърляне на разликата към следващ данъчен период, да задържи същия като вид обезпечителна мярка.

Така направените изводи не се отричат от обстоятелството, че действително съгласно мотивите на посоченото решение подобни обезпечителни мерки подлежат изцяло на съдебен контрол и отмяна на съда, като съдът има всички

правомошния да разгледа не само процесуалната страна на мерките, но и да ги обсъди по същество, включително да се произнесе относно това дали обстоятелствата, на които приходната администрация основава мерките съществуват и са съответно доказани. Както се посочи по-горе в мотивите на това решение, изводите, направени с решението на Съда на Европейския съюз са относими към съществено отличима фактическа обстановка, при наличието на вече възникнал спор между лицето и органите по приходите, какъвто спор не е налице в процесния случай, той все още не е възникнал към този момент (доколкото и от събраните по делото доказателства не се установява издаването на ревизионен акт, респективно неговото обжалване по административен или пък по съдебен ред). Очевидно е, че в мотивите на посоченото решение на Съда на Европейския съюз не се установяват обстоятелства във връзка с наложени предварителни обезпечителни мерки, наложени в рамките на започнало, но незавършило ревизионно производство и при липсата на спор между ревизираното лице и органите по приходите. При съобразяване на посочените обстоятелства, настоящата съдебна инстанция не следва да проверява обстоятелството на основание за възникване и на определения размер на предполагаемото публично задължение на търговското дружество, поради което и не съобразява заключението по изготвената съдебно-счетоводна експертиза. Настоящата инстанция съобразява, че от събраните по делото доказателства, с оглед размера на предполагаемото задължение е била налице обезпечителна нужда съобразно нормата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, което свързва обезпечителната нужда с размера на предполагаемото публично задължение (събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни). Значително затруднение по отношение на събирането на евентуалните публични задължения на търговското дружество се обосновава от събраните по делото доказателства.

От страна на ответника е направено искане за присъждане на възнагаждение за юрисконсулт, което с оглед на изхода на спора е основателно. На ответника следва да се присъди възнагаждение за юрисконсулт в размер на 500 лв.

При съобразяване на така направените фактически и правни изводи, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма] срещу решение № ПО-19/05.03.2021 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на [фирма] срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни марки № С210022-023-0000487/17.02.2021 г., издадено от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ в ТД на НАП С., като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на Националната агенция за приходите разноските по делото в размер на 500 лв.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: